

SLOVO K MALÉMU STÁDCI

Ellen G. Whiteová

Obsah

Předmluva.....	4
Naši průkopníci tváří v tvář světlu.....	4
Bratru Eli Curtisovi.....	5
Rozptýleným ostatkům.....	6
Drahý bratře Bates.....	9

Název anglického originálu: *A WORD TO THE LITTLE FLOCK (1847) – WLF*

Předmluva

Naši průkopníci tváří v tvář světu

Pracovníci adventistů sedmého dne jistě uvítají objevení této přesné kopie opětného vydání *Slova k „malému stádcí“*. Tento pozoruhodný dokument, vydaný během kritického čtyřletého období mezi velkým zklamáním 22. října 1844 a památnou sobotní konferencí v roce 1878, nám umožňuje proniknout do zkušeností a myšlení našich průkopníků v jejich vážném úsilí objevit jejich postavení a práci a zjistit, co přinese budoucnost věřícím a světu. *WLF 9.1*

Tato publikace, vydaná v květnu 1847, obsahuje výpovědi podepsané třemi ranými pracovníky: Jamesem Whitem, Ellen G. Whiteovou a Josephem Batesem. Je to první publikace Jamese Whitea věnovaná vyhlášení jeho stanovisek na nesplněná proroctví. V té době ve Spojených státech nebylo více než sto adventistů zachovávajících sobotu. Jako mladý, 25-letý kazatel, pracoval téměř sám na vyhlášení stanovisek, které v té době zastával. Bylo to téměř rok před první z pěti konaných sobotních konferencí. Tam se v té době setkali spolu ti, kterých si dnes vážíme jako našich duchovních otců, aby s otevřenou myslí a srdcem zkoumali Slovo Boží pro lepší porozumění jeho pravd. *WLF 9.2*

S plným pochopením historického pozadí *Slova k „malému stádcí“*, čtenář nebude zneklidněn zjištěním, že v několika případech byly názory na některé body, které vyhlásil starší White, v pozdějších letech upravené, protože zralejší a ucelenější studium odhalilo jasnější stanoviska. Tento dokument představuje především obraz jednoho pracovníka, usilujícího se povzbuzovat a pomáhat těm, kteří jsou kolem něho, prostřednictvím šíření světla, které se začalo rozvíjet. Pro někoho obeznámeného s mnoha současnými hlasy, které zastávaly nesouhlasné názory a extrémní stanoviska, jasnost úsudku a podstatná správnost pohledů a čistota učení těchto článků, je pozoruhodná. *WLF 9.3*

V těchto raných publikacích jsou také zajímavé v tři zprávy napsané sestrou E. G. Whiteovou, popisující zkušenosti již před Božím lidem. Dvě z těchto zpráv byly představeny důležitými viděními a jsou převážně znovu a znovu tištěny v knihách E. G. Whiteové. Některá slova, fráze a věty, které se objevily v těchto raných zprávách, byly sestrou Whiteovou v pozdějších publikacích vynechány a to vzbuzuje u některých zájem. Pro stručný popis prvních vydání těchto vidění a diskusi o vynechání, společně s vysvětlením sestry Whiteové, je čtenář odkázán na dodatky. *WLF 9.4*

Vydání brožury *Slovo k „malému stádcí“* v této podobě, totožné s původní publikací, může vést k lepšímu pochopení zkušeností, které prožili zakladatelé adventního poselství a může to uspokojit opakovaně vyjádřenou touhu mít po ruce k pečlivému studiu počáteční vidění a také první výtisky E. G. Whiteové, to je upřímným přáním vydavatelů a *WLF 9.5*

SPRÁVCŮ PUBLIKACÍ EGW.

Bratru Eli Curtisovi

Tosham, 21. dubna 1847

Bratru Eli Curtisovi, New York City

Drahý bratře,

ve „Svítání“ (Day-Dawn), sv. 1, č. 10 a 11, mě laskavě vybízíš, abych s Tebou navázala korespondenci. WLF 11.1

Jedinou omluvou proto, že jsem Ti dříve nenapsala je to, že jsem si nebyla až dodnes jistá, zda Ti mám napsat. Věřím, že mi to promineš, že se až teď a jenom veřejně na Tebe obracím. Velmi mne zaujalo, co jsi napsal ve „Svítání“ a také v „Speciál“ (Extra) a úplně se shoduji s některými body, zatímco v jiných se velmi lišíme. WLF 11.2

Mám zrovna před sebou na stole Tvůj „Speciál“ a dovolím si, abych Ti představila a také „rozptýlenému stádcí“, co jsem viděla osobně ve vidění ohledně toho, o čem si psal. Úplně se shoduji s Tebou, že budou dvě doslovná vzkříšení oddělena 1 000 let. WLF 11.3

Také s Tebou souhlasím, že nové nebe a nová země (Zj 21,1; Iz 65,17; 2 Pt 3,13) se nezjeví dříve, ale až po vzkříšení bezbožných a jejich konečném zničení na konci 1 000 let. Viděla jsem, že satan na konci 1 000 let byl „propuštěn“ ze svého žaláře právě v té době, kdy bezbožní byli vzkříšeni z mrtvých a satan je sváděl k tomu, aby uvěřili, že jsou schopni dobýt svaté město věřících svatých. Pod vedením satana všichni bezbožní „obklíčili stany svatých“. Když se shromáždili, aby dobyli město, Všemohoucí povstal ze svého vysokého trůnu a dechl stravující oheň, který spadl na bezbožné a spálil je, stejně „kořen jako i ratolesti“. WLF 11.4

Viděla jsem, že tak jako je Kristus vinným kmenem a Jeho děti jsou ratolesti, tak i satan je „kořenem“ a jeho děti „ratolestmi“; a až do konečného zničení „Goga a Magoga“, všichni bezbožní budou spáleni, kořen i ratolesti a budou navždy zničeni. Potom se objeví nové nebe a nová země. Tehdy svatí „*nastavějí též domů*“ a „*vinice štěpovati budou*“ (Iz 65,21). Viděla jsem, že všichni mrtví spravedliví budou probuzeni hlasem Syna Božího během prvního vzkříšení; a všichni, kteří vstanou v druhém vzkříšení budou spáleni a přestanou existovat. WLF 12.1

Ty se domníváš, že ti kteří se pokloní u nohou svatých (Zj 3,9), budou nakonec spaseni. Zde se ale lišíme; Bůh mi ukázal, že tato třída lidí, to jsou oficiální adventisté, kteří však odpadli a „*kteříž opět sobě znovu křijí Syna Božího, a v porouhání vydávají*“ (Žd 6,6). Teprve „v hodině pokoušení“, která přijde, ukážou svůj pravý charakter a tehdy poznají, že jsou navěky ztraceni a přemožení duševní trýzní, pokloní se svatým až k nohám. WLF 12.2

Myslíš si také, že na začátku roku 1844 povstal Michal a že od toho času začal čas soužení. WLF 12.3

Pán mi však ukázal ve vidění, že Ježíš 7. měsíce, roku 1844 (podle náboženského kalendáře) povstal, zavřel dveře a vešel do svatyně svatých. Povstání Michala (Da 12,1), jež má za cíl vysvobození svatých, patří do budoucnosti. WLF 12.4

Nestane se to dříve, dokud Ježíš neukončí svou kněžskou službu v nebeské svatyni, neodloží své kněžské roucho, neobleče si královské roucho a nevloží si korunu; teprve tehdy přijde na obla-ku, aby v hněvu zničil pohany a vysvobodil svůj lid. WLF 12.5

Tehdy Ježíš bude mít ve své ruce ostrý srp (Zj 14,14) a svatí budou volat dnem i nocí k Ježíši sedícímu na oblaku, aby spustil srp a započal žeň. WLF 12.6

To bude čas noci soužení Jakobova (Jr 30,5-8), z níž budou svatí vysvobozeni hlasem Božím. WLF 12.7

Věřím, že svatyně, která na konci 2 300 dní má být očištěna, je svatyně v Novém Jeruzalémě, kde slouží Ježíš Kristus. Před více než rokem, mi Pán ukázal ve vidění, že bratr Crosier má ohledně očištění svatyně správné světlo a bylo Jeho vůli, aby bratr Crosier zapsal tento pohled a oznámil nám ho v „Day Star, Extra“ („Denice“ - zvláštní vydání) ze 7. února 1846. Cítím se zplnomocněna Pánem, abych doporučila toto číslo časopisu „Speciál“ každému svatému. WLF 12.8

Modlím se, aby tyto řádky byly Tobě a všem milým dítkám, které je čtou, velkým požehnáním. E. G. Whiteová. WLF 12.9

Rozptýleným ostatkům

Protože mi Pán ukázal ve svatém vidění putování adventního lidu do svatého města a tu velkou odměnu, kterou obdrží ti, kteří očekávají návrat svého Pána ze svatby, považují za svou povinnost, dát vám krátký nástin toho, co mi Pán Bůh zjevil. Milovaní svatí budou muset projít těmito obrovskými zkušenostmi. *„Vždyť naše nynější lehké soužení nám působí nesmírně veliké břemeno věčné slávy, když se nedíváme na to, co je vidět, ale na to, co vidět není; neboť to, co je vidět, je dočasné, ale to, co není vidět, je věčné.“* (2 K 4,17-18) Snažila jsem se přinést z nebeského Kanaánu co nejlepší zprávu, spolu s několika vinnými hrozny, za co mě mnozí chtěli ukamenovat, tak jako za podobnou zprávu chtělo tehdejší shromáždění ukamenovat Jozueho a Kálefa (Nu 14,10). Ale ujišťuji vás moji bratři a sestry v Pánu, že je to nádherná země a jsme schopni tam vejít a obdržet ji. *WLF 14.1*

Během modlitby u rodinného oltáře, sestoupil na mě Duch svatý a zdálo se mi, že se vznáším stále výš a výše, daleko nad tento temný svět. Ohlédla jsem se za adventním lidem na světě, avšak nemohla jsem ho najít, až jistý hlas ke mně promluvil: „Podívej se ještě jednou, a podívej se trochu výš.“ Pozvedla jsem své oči a uviděla jsem úzkou stezku vedoucí vysoko nad zemí. Po ní putoval adventní lid do Svatého města, které se nacházelo na druhém konci této stezky. Jasné světlo bylo postaveno nad nimi a osvětlovalo jejich stezku od samého jejího začátku. Anděl mi řekl, že je to *„půlnoční volání“* (Mt 25,6). Toto světlo osvětlovalo stezku po celé její délce a bylo světlem jejich nohám, aby neklopýtali. Ježíš byl před nimi, aby je vedl do města a dokud byly jejich oči obráceny na Něho, byli bezpeční. Avšak brzy někteří zeslábli a řekli: „Město je příliš vzdálené, očekávali jsme, že tam dojdeme dříve.“ Tehdy je Ježíš povzbuzoval pozdvihnutím pravé ruky, z které vycházelo nádherné světlo, jež svítilo nad celou skupinou, a oni volali: „Haleluja!“ Jiní zase bezmyšlenkovitě pohrdali tímto světlem a řekli, že to nebyl Bůh, který je přivedl tak daleko. Za takovými světlo zhaslo a jejich nohy byly ponechány v úplné temnotě. Začali klopýtat, přestali hledět na cíl své cesty, ztratili z očí Ježíše tak, až spadli do temného, bezbožného světa, který byl pod nimi. Opětovný návrat na stezku a následné putování do města bylo pro ně stejně tak nemožné, jako pro celý bezbožný svět, který odmítl Boha. Padali jeden po druhém na celé délce stezky, až jsme uslyšeli Boží hlas podobný mnohým vodám (Ez 43,2; Jl 3,16; Zj 16,17), který nám oznamoval den a hodinu Ježíšova příchodu (Ez 12,25; Mk 13,32). Žijící svatí počtem 144 000 znali a rozuměli tomuto hlasu, zatímco bezbožní to považovali za hřmění a zemětřesení (J 12,29). Když Pán Bůh oznámil tento čas, vylil na nás Ducha svatého, přičemž naše tváře začaly zářit a Boží sláva odrážela se na nich tak, jako na tváři Mojžíše, když sestupoval z hory Sinaj (Iz 10,27). *WLF 14.2*

V té době byli všichni z těch 144 000 zapečetěni a dokonale sjednoceni. Na jejich čelech bylo napsáno: *„Bůh“*, *„Nový Jeruzalém“* a bylo možné vidět nádhernou hvězdu, ve které bylo napsáno nové Ježíšovo jméno (Zj 3,12). Naše štěstí a svatý stav rozzušil bezbožné a s neovládatelnou zuřivostí nás napadli, aby nás vsadili do vězení; avšak když jsme pozdvihli naše ruce ve jménu Páně, bezbožní bezmocně padali na zem. Tehdy satanova synagoga poznala, že nás Pán Bůh miluje, to je ty, kteří jsme jeden druhému nohy umývali, svatých bratří políbením svatým pozdravovali a klanějíce se, padli k našim nohám. Zakrátko byly naše oči obráceny na východ, kde se objevil malý, temný oblak, sotva menší než polovina mužské dlaně; všichni jsme věděli, že je to znamení Syna člověka (Mt 24,30). Všichni jsme ve slavnostním mlčení hleděli na tento oblak, jak se stále přibližoval, byl stále jasnější, zářil a zesiloval svoji slávu, až se stal velkým bílým oblakem (Zj 14,14). Vespod vypadal oblak jakoby z ohně; nad ním byla duha obklopena desetitisíci anděly zpívajících neobyčejně slavnostní píseň. Na oblaku seděl Syn člověka (L 21,27) a na Jeho hlavě byly koruny (Zj 19,12). Jeho vlasy byly bílé, vlnící se a splývající na ramena (Zj 1,14), a Jeho nohy byly jako oheň (Zj 1,15). V pravé ruce držel ostrý srp (Zj 14,14) a v levé stříbrnou trubku (1 Te 4,16). Jeho oči byly jako plameny ohně (Zj 1,14), pronikající jeho dítky skrz naskrz. Tehdy obličeje všech zbledly a ty, kteří Boha zavrhnuli, obklopila temnota. Všichni jsme zvolali: „Kdo může obstát? Je mé roucho bez poskvrny?“ Tehdy andělé přestali zpívat a po určitou dobu zavládlo hrozné ticho (Zj 8,1), dokud Ježíš nepromluvil: „Ti, kteří mají čisté ruce a čisté srdce, obstojí; má milost je pro vás dostačující.“ Teh-

dy naše obličej zazářily a radost naplnila naše srdce. Andělé znovu zpívali sborovým zpěvem, zatímco se oblak stále více přibližoval k zemi. Když Ježíš obklopen plamenem ohně (2 Te 1,7-8), sestupoval spolu s oblakem, zazněla Jeho stříbrná trubka. Pohlédl na hroby spících svatých, potom pozdvihl své oči a ruce k nebi a zvolal (J 5,25): „Probud'te se! Probud'te se! Probud'te se, vy kteří spíte v zemi, vstaňte!“ Potom nastalo mohutné zemětřesení, hroby se otvíraly a mrtví vstali oděni nesmrtelností. Když 144 000 poznali své přátele, které jim smrt odňala, zvolali: „Haleluja!“ A v tom stejném okamžiku jsme byli uchvázeni spolu s nimi vstříc Pánu do vzduchu (1 Te 4,17). Všichni jsme vstoupili do oblaku a sedm dní jsme byli nesení ke skleněnému moři. Tam Pán Ježíš přinesl koruny, aby je vlastní pravicí vložil na naše hlavy (2 Ezd 2,43). Dal nám také zlaté harfy a palmy vítězství (Zj 15,2; 7,9). Zde na skleněném moři těch 144 000 stálo v dokonalém čtyřúhelníku. Někteří z nich měli velmi zářící koruny, jiní ne tak zářící. Někteří z nich měli mnoho hvězd, jiní jenom několik. Všichni byli oděni do nádherného bílého roucha splývajícího od ramen až k nohám (Zj 7,9). Andělé nás obklopili ze všech stran, když jsme pochodovali po skleněném moři k branám města. Pán Ježíš pozdvihl své mocné a slavné rámě, uchopil perlovou bránu, která byla na zlatých závěsech, otevřel ji a řekl nám: „Umyli jste své roucho v mé krvi, bránili jste mou pravdu, vstupte!“ (Iz 26,2) Všichni jsme vstoupili a pocítili jsme, že máme plné právo být v tomto městě. Zde jsme spatřili strom života a Boží trůn. Od trůnu vytékala řeka čisté vody a po obou březích řeky stál strom života (Zj 22,1-2). Na každé straně řeky stál kmen stromu z čistého zářícího zlata. Z počátku jsem si myslela, že vidím dva stromy. Když jsem se podívala ještě jednou, uviděla jsem, že u vrcholu byly spojeny v jeden strom. Tak stojí tento jeden strom po obou stranách řeky života; větve tohoto stromu se nakláněly k místu, kde jsme stáli; ovoce bylo nádherné a vypadalo jako ze zlata, smíšeného se stříbrem. *WLF 14.3*

Když jsme přišli ke stromu a posadili jsme se, abychom si prohlédli krásu tohoto místa, bratři Fitsch a Stockman, kteří také hlásali evangelium království a které Pán Bůh dříve uložil do hrobu, aby je zachránil, přišli k nám s otázkou, co jsme prožili v té době, když oni spali. Snažili jsme se vyprávět o našich největších těžkostech, které v porovnání s obklopující nás slávou (2 K 4,17) byly tak nepatrné, že nestálo za to o nich ani mluvit (Iz 65,17) a všichni jsme společně zvolali: „Haleluja, nebe lze získat velmi snadno!“ Dotýkali jsme se našich nádherných harf, až se rozezvučela nebeská klenba. Když jsme ještě obdivovali slávu tohoto místa, náš zrak byl obrácen vzhůru na něco, co vypadalo jako stříbro. Prosila jsem Ježíše, aby mi dovolil podívat se, co je uvnitř. V tom okamžiku jsme byli vyzdviženi a vstoupili jsme dovnitř. Tam jsem viděla našeho dobrého, starého otce Abraháma, Izáka, Jáкова, Noeho, Daniele a ještě mnoho jiných, jim podobných. Potom jsem viděla oponu, která měla dole stříbrné a zlaté střapce; byla velmi krásná. Zeptala jsem se Ježíše, co je za oponou. Tehdy osobně pozdvihl pravou ruku a přikázal mi, abych dávala pozor. Uviděla jsem tam nádhernou truhlu, obloženou ryzím zlatem, která měla krásné lemování podobné jako mají koruny Ježíše, nad ní byli dva zářící andělé, jejich křídla byla roztažená nad truhlou a tváře měli obráceny k sobě a hleděli dolů (Ex 25,18; Žd 9,3-5). V truhle, dole, pod roztaženými křídly andělů bylo zlaté vědro s mannou; viděla jsem tam také hůl, o které mi Ježíš řekl, že je to Aronova hůl; viděla jsem ji zelenou, kvetoucí a mající ovoce (Nu 17,8). Viděla jsem také dvě dlouhé, zlaté tyče, na kterých visely stříbrné provazy a na provazech byly nádherné hrozny. Střapec hroznů byl tak těžký, že ho s obtížemi mohl unést jeden muž. Viděla jsem Ježíše, jak přišel k truhle, vzal odtud mannu, mandle, hrozny a část granátových jablek, zanesl je do města a tam je položil na stůl připraven k hostině. Když jsem přistoupila k (truhle), abych se podívala kolik ještě zůstalo, zjistila jsem, že tam bylo všeho přesně tolik, jako předtím; tehdy jsme zvolali: „Haleluja – Amen!“ Z toho místa jsme se vrátili do města a potom s Ježíšem v čele jsme všichni vyšli z města, a když jsme přišli na zem, vystoupili jsme na velkou a vysokou horu, která nemohla Pána unést, rozdělila se a vytvořila velkou rovinu (Za 14,4). Když jsme pohlédli vzhůru, uviděli jsme velké město s dvanácti základy a dvanácti branami, tři na každé straně a anděla u každé brány. Všichni jsme zvolali: „*Město, to veliké město, sestoupilo od Boha z nebe*“ (Zj 21,10-13); ono sestoupilo na místo, kde jsme stáli. Tehdy jsme prohlíželi z vnější strany nádheru tohoto města. Viděla jsem tam krásné domy, vypadající jako ze stříbra, podepřené čtyřmi sloupy, ozdobené perlami, nádherné na pohled. V těchto domech bydleli svatí (Iz 65,21). Na každém domě byla zlatá římsa. Viděla jsem mnoho svatých, jak vcházeli do obydlí,

složili si své zářící koruny a položili je na této římse, potom šli na pole vedle domů a začali tam pracovat (Iz 65,21), ale ne tak, jak musíme pracovat zde na zemi; ó, ne, ne! Nádherné světlo zářilo nad hlavami všech a oni neustále hlasitě velebili Boha. *WLF 16.1*

Potom jsem viděla jiná pole, plná různých květů a když jsem je utrhla, zvolala jsem: „Tyto květy nikdy nezvadnou.“ Znovu jsem viděla pole, poseté vysokou trávou, která vypadala nádherně. Tráva byla svěží, zelená a když se vlnila na počest Krále Ježíše, vypadala jako stříbro a zlato. Potom jsme šli přes pole na kterém byly zvířata různých druhů. Lev, beránek, levhart a vlk, byli v dokonalém souladu (Iz 11,6-9). Prošli jsme mezi zvířaty a ona nás pokojně následovala. Pak jsme vstoupili do lesa, ale nebyly to tmavé lesy, jaké máme zde, ne, ne – ale do lesa světlého, zářícího plným jasem. Větve stromů se pohybovaly na jednu a druhou stranu. Všichni jsme zvolali: „*Budeme bydlet na poušti bezpečně, a spát i po lesích.*“ (Ez 34,25) Prošli jsme těmito lesy, protože jsme byli na cestě k hoře Sion. Když jsme šli dále, potkali jsme skupinu, která také obdivovala nádhru tohoto místa. Všimla jsem si, že měli na oděvu červený lem. Jejich koruny zářily; jejich šaty byly čisté a bílé. Když jsme je vítali, zeptala jsem se Ježíše, co to jsou za lidé. On odpověděl, že jsou to mučedníci, kteří pro Něho položili svůj život. U této skupiny byl nesčíslný zástup dětí, kteří měli také na svém oděvu červený lem (Jr 31,15-17; Mt 2,18). Těsně před námi byla hora Sion z jejím nádherným chrámem. Kolem hory bylo ještě sedm jiných hor posetých růžemi a liliemi (2 Ezd 2,19). Viděla jsem malé děti vystupující nahoru, a když to bylo třeba, používaly pro výstup na vrchol malá křídélka a tam trhaly nikdy nevadnoucí květy. Kolem chrámu rostly stromy různého druhu, které okrašlovaly toto místo: buky, smrky, jedle, olivy, myrty, granátové jabloně a fíkovníky, které se skláněly pod tíhou fíků a nevýslovně zkrášlovaly toto místo (Iz 60,13; 41,19). Když jsme chtěli vstoupit do svatého chrámu, Ježíš pozvedl svůj líbezný hlas a řekl: „Pouze 144 000 vstoupí na toto místo“, na to jsme zvolali: „Haleluja!“ *WLF 17.1*

Drazí bratři a sestry, nechť je požehnaný Pán, že je zvláštní (místo) shromáždění pro ty, kteří mají pečeť živého Boha (Zj 14,3). Tento chrám byl podepřen sedmi sloupy z ryzího zlata, ozdobenými nádhernými perlami. Nemohu vyličit nádhru těch věcí, které jsem tam viděla. Ó, kdybych mohla promluvit jazykem Kanaánu, pak bych mohla vyprávět aspoň trochu o slávě tohoto lepšího světa; ale jestli budete věrni, toto všechno brzy zakusíte. Viděla jsem tam kamenné stoly, na kterých byla zlatými písmeny vyryta jména 144 000. Když jsme prohlédli tu slávu svatyně, vyšli jsme ven a Pán Ježíš nás opustil a šel směrem k městu. Zakrátko jsme opět uslyšeli Jeho líbezný hlas, říkající: „Pojď lide můj, přišli jste z velikého soužení, činili jste mou vůli, trpěli jste pro mne, přistupte k večeři, chci se opásat a sloužit vám.“ (Viz L 12,37) Znovu jsme zvolali: „Haleluja! Sláva!“, a vešli jsme do města... V městě jsem viděla stůl z ryzího stříbra, dlouhý mnoho mil, který jsem však mohla obsáhnout zrakem. Na něm jsem viděla ovoce ze stromu života, mannu, mandle, fíky, granátová jablka, vinné hrozny a mnohé jiné druhy ovoce. Všichni jsme se posadili kolem tohoto stolu. Prosila jsem Pána Ježíše, aby mi dovolil jíst toto ovoce; na to mi Ježíš odpověděl: „Nyní ještě ne. Ti, kteří jedí ovoce této země, se na zem už nikdy nevracejí. Ale jestli zůstaneš věrná, budeš brzy jíst ovoce stromu života a pít vodu z pramene života. A nyní“ – mluvil dále, „se musíš vrátit na zem a vyprávět jiným, co jsem ti ukázal.“ Potom mne anděl nesl něžně dolů na tento temný svět. Někdy si myslím, že zde nemohu déle zůstat, protože všechny věci na zemi vypadají tak smutně. Cítím se zde velmi osamocena, neboť jsem viděla lepší zem. Ó, kdybych měla křídla jako holubice, odletěla bych a odpočinula si. *WLF 17.2*

Drahý bratře Bates

Topsham, Maine,
7. dubna 1847

Drahý bratře Bates,

poslední sobotu jsme se shromáždili s bratry a sestrami u bratra Howlanda. *WLF 18.1*

Cítili jsme neobyčejného ducha modlitby. Během modlitby sestoupil na nás Duch svatý. Byli jsme velmi šťastní. Zakrátko jsem byla vytržena od pozemských věcí a ve vidění jsem byla přenesena do slávy Boží. Viděla jsem anděla, který se rychle ke mně přiblížil a přenesl mě ze země do svatého města. V tomto městě jsem spatřila chrám, do kterého jsem vstoupila bránou, dříve než jsem přišla k první oponě. Opona byla zvednuta a já jsem vstoupila do svatyně. Zde jsem uviděla kadidlový oltář, svícen se sedmi lampami a stůl, na kterém ležely chleby předložení. Když jsem si prohlédla slávu svatyně, Ježíš odhrnul druhou oponu a vešla jsem do svatyně svatých (Žd 9,1-24). *WLF*

18.2

Ve svatyni svatých jsem spatřila truhlu, jejíž víko a boky byly z ryzího zlata. Po obou stranách truhly stály nádherní cherubové, rozprostírajíce nad ní svá křídla. Tváře cherubů byly obráceny k sobě a jejich zrak byl upřen na truhlu (Ex 25,18-22). Mezi anděly byla zlatá kadidelnice. Nad truhlou, kde stáli andělé zářil nádherný jas. Vypadalo to jako trůn, na kterém přebývá Bůh (Ex 25,20-22). Ježíš stál vedle truhly, a když se modlitby věrných vznášely k Němu, kadidlo začínalo dýmat a On předkládal Otcí jejich modlitby s dýmem kadidla (Zj 8,3-4). V truhle bylo zlaté vědro naplněné mannou, kvetoucí hůl Aronova a kamenné desky, složené jako kniha (Žd 9,4). Pán Ježíš je otevřel a viděla jsem desatero přikázání, napsané Božím prstem (Ex 31,18). Na jedné desce byla čtyři a na druhé šest. Ta čtyři na první desce zářila jasněji než zbývajících šest. Ale čtvrté (sobotní přikázání) zářilo jasněji než všechna ostatní, protože má být zachováváno na počest svatého Božího jména (Iz 58,13-14). Světelný kruh obklopoval toto přikázání. Viděla jsem, že sobota nebyla přibita na kříž. Kdyby tomu tak bylo, pak by to platilo i pro ostatních devět přikázání a my bychom je mohli stejně tak přestupovat, jako se přestupuje čtvrté přikázání. Viděla jsem, že Pán Bůh sobotu nezměnil, protože On se nemění (Mal 3,6). Bylo to papežství, které ji přeložilo ze sedmého dne týdne na první den týdne; to ono změnilo časy i zákony (Da 7,25). *WLF 18.3*

Viděla jsem, že kdyby Pán Bůh přeložil sobotu ze sedmého na první den, pak by musel také změnit sobotní přikázání napsané na kamenných deskách, které jsou nyní v truhle ve svatyni svatých, v nebeském chrámu (Zj 11,19). Pak bychom všichni četli: „První den týdne je sobota Hospodina, Boha tvého.“ Viděla jsem však, že znění tohoto přikázání je takové, jaké bylo na kamenných deskách, napsané Božím prstem, které dostal Mojžíš na hoře Sinaj. „*Ale dne sedmého je sobota Pána Boha tvého.*“ (Ex 20,10) Viděla jsem, že pravá sobota je a bude dělicí zdí mezi pravým Izraelem Božím a nevěřícími, a že sobota je tím velkým znamením spojujícím srdce svatých, milujících a očekávajících Boha. Ale ti, kteří jednou uvěřili a sobotu zachovávali, využívajíc požehnání, které ona přináší, a potom by odstoupili od jejího zachovávání, porušujíc toto svaté přikázání, sami by si uzavřeli brány města a to tak jistě, jako že je Bůh, který panuje na nebi. Viděla jsem, že Bůh má děti, které ještě sobotu nepoznaly a nezachovávají ji. Oni nezavrhly světlo o sobotě. Na začátku času soužení budeme naplněni Duchem svatým, vyjdeme (Oz 6,2-3) a budeme sobotu zvěstovat ještě plněji. To rozzuří církve i adventisty podle jména, protože nebudou moci popřít pravdu o sobotě. V tom čase všichni vyvolení Boží jasně pochopí, že máme pravdu, vyjdou a spolu s námi vytrpí pronásledování. Viděla jsem v zemi meč, hlad, morovou nákazu a veliký zmatek (Ez 7,10-19; 2 Ezd 15,5-27). Bezbožní se domnívali, že jsme na ně přivolali tyto soudy. Povstali a radili se, jakým způsobem by nás odstranili ze světa, protože si mysleli, že tím toto zlo přestane (2 Ezd 16,68-74). *WLF*

18.4

Viděla jsem, že všichni, „kteří nepřijmou znamení šelmy ani její obraz na čelo anebo na svou ruku“ nebudou moci kupovat ani prodávat (Zj 13,15-17). Viděla jsem, že číslo (666) obrazu šelmy bylo „vytačeno“; a že to byla šelma, která změnila sobotu, a obraz šelmy, který po ní vystoupil, ji poslušně následoval v zachovávání papežské a ne Boží soboty. Proto i nám bude přikázáno,

abychom zavrhli Boží sobotu a zachovávali papežskou „sobotu“, čím vlastně obdržíme znamení šelmy a její obraz. *WLF 19.1*

V době soužení jsme všichni utekli z měst i vesnic (Ez 7,15-16; L 7,30-36), avšak neunikli jsme pronásledování. Bezbožní s mečí v rukou vtrhli do domů, kde bydleli svatí, pozdvihli meče, aby nás zabili, ale meče se lámaly a padaly dolů jako stébla slámy. Dnem i nocí jsme všichni volali o vysvobození a náš křik přišel k Bohu (L 18,7-8). Slunce zapadlo, měsíc se zastavil (Abk 3,11) a řeky přestaly téci (2 Ezd 6,24). Objevily se těžké a temné mraky a narážely na sebe (2 Ezd 15,34-35). Zůstalo jenom jedno jasné místo, kde se zdála být soustředěná celá sláva. Právě odtud vyšel hlas Boží, podobný zvuku mnohých vod, který zatřásl nebem a zemí (Jl 3,16; Žd 12,25-27). Nebe se otvíralo a zavíralo (Zj 6,14; Mt 24,29) a bylo rozbouřené. Hory se otřásaly jako třtina ve větru a vrhaly kolem sebe velké kusy skal. Moře vřelo jako v hrnci a vyhazovalo na pevninu kameny (Žd 3,8-10; Iz 2,19-21). A když Bůh oznámil den a hodinu Ježíšova příchodu (Ez 12,25; Mk 13,32) a předal svému lidu věčnou smlouvu (Ez 20,37; Žd 12,22-25), vyslovoval ji v krátkých větách a za každou větou se zastavil, zatímco Jeho slova se rozléhala po zemi (Jr 25,30-31). Izrael Boží stál s pozdviženými očima vzhůru a naslouchal slovům, jež vycházela z úst Hospodinových a pronikala zemí jako hlasité hřmění. Bylo to neobyčejně slavnostní. Na konci každé věty svatí volali: „Sláva! Haleluja!“ Jejich tváře byly osvětleny slávou Boží a zářily podobně jako tvář Mojžíše, když sestupoval z hory Sinaj. Bezbožní se nemohli pro tuto slávu na ně dívat (Pís 5,1-5). A když nikdy nekončící požehnání byla vyslovena nad těmi, kteří Boha ctili svěcením soboty, povstalo hlasité radostné pokřikování, protože zvítězili nad šelmou a jejím obrazem. *WLF 19.2*

Potom nastalo milostivé léto, kdy měla země odpočívat. Viděla jsem zbožného služebníka, který vítězně a triumfálně shodil okovy, které ho tak dlouho poutaly, zatímco jeho bezbožný Pán byl v rozpacích – nevěděl, co má činit – protože bezbožní nerozuměli hlasu Božímu (Da 12,10). Zakrátko se objevil velký bílý oblak. Nikdy nevypadal tak krásně, jako nyní. Seděl na něm Syn člověka (L 21,27). Z počátku jsme nemohli vidět Pána Ježíše na oblaku, ale když se oblak přiblížil k zemi, uviděli jsme Jeho nádhernou postavu. Objevující se oblak, je znamením Syna člověka na nebi (Mt 24,30). Hlas Syna Božího vyvolal spící svaté (J 5,25-28), oděné nesmrtelností. Žijící svatí byli v jednom okamžiku proměněni a spolu s nimi byli uchvázeni do oblakového vozu (1 Te 4,17). Bylo to neobyčejně krásné, když vůz vystupoval vzhůru. Na každé straně vozu byla křídla a pod nimi byla kola. A když se vůz začal vznášet, kola volala: „Svatý“, a když se pohybovala křídla, volala: „Svatý!“ Také andělé obklopující oblak volali: „Svatý, svatý, svatý Hospodin, Bůh všemohoucí!“ A svatí v oblaku volali: „Sláva! Haleluja!“ Takto oblakový vůz vystupoval ke svatému městu. Pán Ježíš otevřel brány zlatého města a řekl nám, abychom vešli (Iz 26,2). Zde jsme byli uvítáni, protože jsme zachovávali „*přikázání Boží*“ a proto jsme měli „*právo ke stromu života*“ (Zj 22,14). *WLF*

20.1

Od Tvé sestry v blahoslavené naději,
ELLEN G. WHITEOVÉ. *WLF 20.2*
